

Ross Rohde: Kuinka kehtaatte?

Ross Rohde: How Dare You?

Eräs hyvä ystäväni kertoi blogissaan: "Kaipaam nähdä sen päivän, kun Jumalan huone on palautettu alkuperäiseen loistoonsa. Kuvittele, jos seurakunta antaisi 90% uhraamistaan rahoista köyhille rakennusprojektien, kuukausipalkkojen ja ohjelmanumeroiden sijasta. Sellainen rakkaus muuttaisi maailman. *Joka Luojaa kunnioittaa, armahtaa köyhää. Sananl.14:31.*"

Suoraan sanoen hieno lausunto ja tuo esiin aidon kaipauksen. Joten onko tässä mitään ongelmaa?

Ongelma on siinä, että ystäväni joutui vaaraan saada kielteistä palautetta ihmisiltä, jotka loukkaantuisivat tästä lausunnosta. Erityisesti hän otti sen riskin, että loukkaisi perinteistä virkapapistoa, joka olisi näreissään siitä, että me muka laitamme 90% rahasta rakennuksiin, palkkoihin ja ohjelmanumeroihin, josta syystä vain pieni osa liikenisi köyhille.

Kun asetamme kyseenalaiseksi vallitsevan pysähtyneen tilanteen, seuraako siitä loukkaantumista? Tottakai, sitä tapahtuu koko ajan. Itse asiassa ne, jotka loukkaantuvat ja reagoivat syyttävästi, kysyvät "Kuinka kehtaatte?" Kuinka uskallatte tehdä noita harmittavia huomioitanne? Kuinka oikein uskallatte kyseenalaistaa vallitsevan tilan? Kuinka oikein uskallatte keikuttaa venettä? Yleensä, vaikkei aina, tämä kielteinen palaute tulee perinteiseltä papistolta.

Haluan tuoda esiin joitakin huomioita siitä todellisuudesta, josta nämä kielteiset reaktiot aivan aiheellisia havaintoja kohtaan nousevat nykyisen seurakuntajärjestelmän rikkinäisyyden keskeltä. Ensinnäkin, ihmiset voivat reagoida kielteisesti heille esitettyihin tarkkoihin havaintoihin monistakin syistä. He eivät ehkä osaa kyseenalaistaa vallitsevaa tilannetta omassa mielessään, joten he eivät voi kuvitellakaan, miksi joku muu tekisi jotain sellaista, joka heistä näyttää pelkästään oudolta käyttäytymiseltä. Ehkä asioiden tila hyödyttää heitä jotenkin, joten asiantilan kyseenalaistaminen saattaisi vaarantaa heidän etujaan. Toinen syy saattaa olla se, että he haluavat kyseenalaistaa sellaisen henkilön motiivit, joka

esittää harmillisia havaintojaan. Ainoat vaikuttimet sellaisen takana voivat heidän mielestään olla vain tuomitseva asenne, viha tai katkeruus. Minua hämmästyttää eniten, että reaktio harvoin johtaa huomioiden totuudenmukaisuuden tarkistamiseen. Sitäkin tapahtuu, mutta paljon yleisempää on, että ihmiset kokevat tulleen uhatuiksi.

Tämä johtaa minut toiseen näkökulmaan: kuinka ihmiset reagoivat (erityisesti papisto), kun he kuulevat tarkkoja havaintoja vallitsevasta tilanteesta. Kaiken harvinaisin reaktio on se, kun joku kuuntelee aidosti mitä sanotaan ja toteaa että havainnot ovat oikeita ja alkaa käsitellä tätä todellisuuden uudenlaista kokemistapaa. [1] Toinen reaktio, joka on melkein yhtä harvinainen: he tunnustavat havainnon todenperäisyyden, mutta eivät halua vaarantaa omaa asemaansa ottamalla vallitsevan tilanteen käsittelyyn. Tunnen oikeasti erään pastorin, joka oli hyvin avoin tässä asiassa. Asioiden vallitseva tila teki hänet kyllä levottomaksi, mutta hän koki samalla, että hänellä ei ollut mitään erityisiä ammatillisia taitoja, joilla hän olisi voinut elättää perheensä, jos hän jättäisi palkkatyönsä.

Yleisin reaktio on sanasaattajan mestaus. Tämä tehdään kyseenalaistamalla sen henkilön motiivit, joka on nostanut keskusteluun epämukavia totuuksia. Kaikkein yleisintä on, että häntä syytetään tuomitsemisesta, vihan tai katkeruuden hautomisesta. Olen useita kertoja kuullut jonkun sanovan: "Sinua on varmaan pahasti loukattu jonkun toimesta tai jossain tilanteessa menneisydessäsi" [2]. Siinähan annetaan ymmärtää, että havainnoilla ei ole mitään totuus pohjaa, ne vain nousevat esiin jostain pimeästä sielun lokerosta. Epäilen, että ihmiset usein yrittävät tappaa viestintuojan, koska he eivät halua käsitellä asioiden takana olevaa todellisuutta. Mutta toisaalta en voi tietää heidän kaikkia motiivejaan sen paremmin kuin heidän minun.

Perimmäiseksi kysymykseksi jää, miten meidän tulisi käsitellä tätä ongelmaa? Lakkaammeko puhumasta ääneen? Kuljemmeko vain virran mukana, vaikka tiedämme, että vallitseva tilanne ei ainoastaan ole ristiriidassa Sanan kanssa, se on usein suorassa vastakohtassa Kirjoitukseen nähden? Vältämmekö sanomasta mitään, ettei vaan kukaan loukkaannu? Enpä usko, että se on hyvä keino. Luulenpa, että on hyvä puhua totta kaikessa rakkaudessa. Meidän täytyy varmistaa, että viha tai katkeruus ei ole hiipinyt sydämeemme. Mutta sitten sanomme, mitä on

tarvis sanoa. Kuvittele, jos uskonpuhdistajat eivät olisi sanoneet mitään seurakunnassa esiintyvistä ongelmista 1500-luvulla. Emme myöskään saa maksaa pahaa pahalla. Emme reagoi syyttämällä heitä tai esittämällä, että näemme kirikkaasti heidän pahat motiivinsa. Ei todellakaan. Joten käännämme toisen poskemme ja jatkamme totuuden puolesta puhumista kaikessa rakkaudessa.

Poimi kysymys ja vastaa siihen:

- Oletko koskaan puhunut ääneen niistä ongelmista, joita olet nähnyt, ja joutunut syytetyksi tuomitsevasta asenteesta, vihasta tai katkeruudesta? Olitko sitä?
- Onko mahdollista olla tuomitseva, vihainen tai katkera, ja silti havaita ongelmia? Mikä pitäisi olla meidän reaktiomme, jos huomaamme itsessämme vääriä motiiveja?
- Mitkä ovat avainongelmia seurakunnan vallitsevassa tilassa? Mitä luulet, että asialle pitäisi tehdä? Mitä tämä kaikki kertoo sinusta itsestäsi, toisin sanoen, miksi asiantila vaivaa sinua?
- Vaivaako sinua, jos ihmiset puhuvat ongelmista, joita esiintyy seurakunnan nykytilassa? Mitä se kertoo sinulle sinusta itsestäsi? Miksi vaivaannut siitä?

Ross Rohde

Copyright © 2014 Ross Rohde. Artikkelin on suomennettu ja julkaistu luvalla kirjoittajan blogista [Viral Jesus](#).

Copyright © 2014 Uskon kilpi. Julkaistu sivulla www.uskonkilpi.net.

[1] Samalla, kun tämä on harvinainen reaktio, on toisaalta totta, että monet jotka ovat astuneet sivuun laitoskirkon rakenteista, ovat itse asiassa ex-papistoja: pastoreita, nuoriso-ohjaajia, ylistyksen vetäjiä tai lähetystyöntekijöitä. Tämä johtuu siitä, että vallitsevan tilanteen kyseenalaistaminen alkaa olla nykyisin varsin yleistä ja papisto on sellaisella paikalla, josta parhaiten näkee ongelmat.

[2] Onko minua loukattu joskus? Toki on, tiedän varsin vähän ihmisiä, joita ei olisi loukattu sen takia, miten asiat makaavat. Mutta mitä se todistaa asioiden tilasta? Suunnitteliko Jumala seurakunnan sellaiseksi, että se olisi omiaan satuttamaan ihmisiä?